

Выходитъ въ Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы
кажды рукою (платы) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
«Библіотека найзин. повѣстей» въходитъ по 2 плат. ар-
кушъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного изъяны.

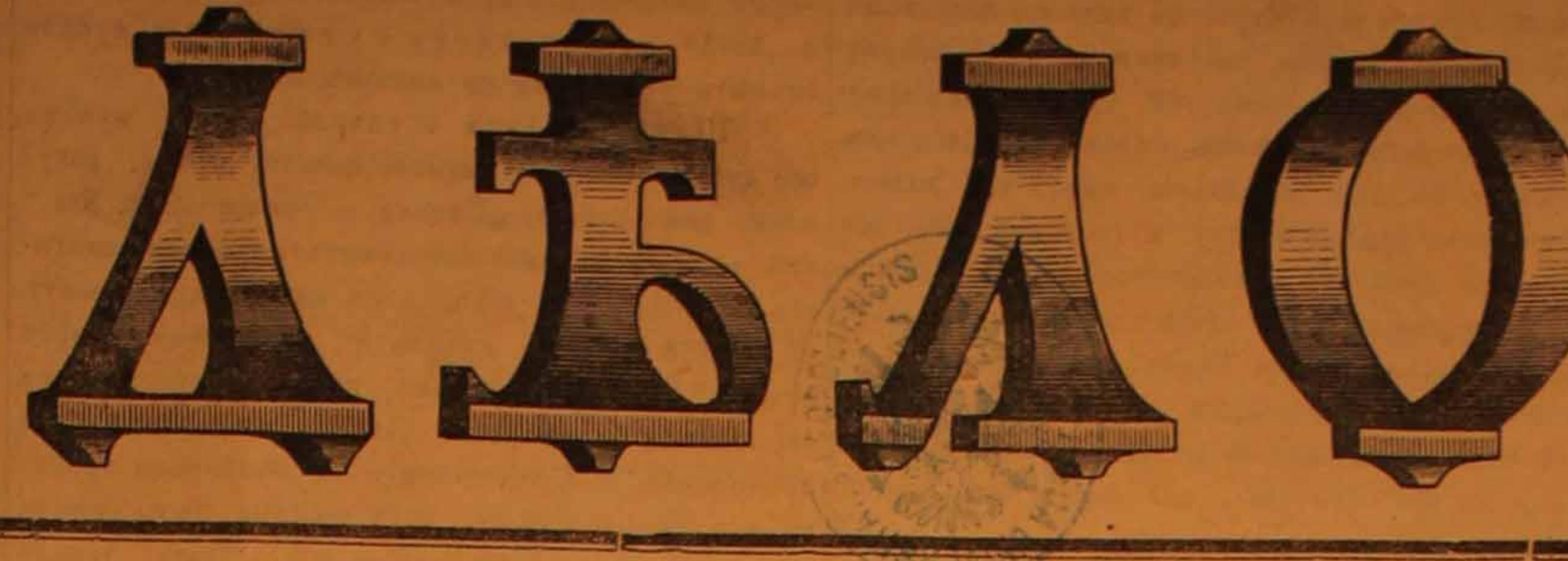
Редакція, администрація и експедиція подъ Ч. 44 улица
Галицка.

Рукописи по възвратамъ только на попереднє вистава
желѣ.

Посыпокъ чилю стоить 12 кр. а. в.

Оголошенія приймаються по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣль однихъ
страницъ печатанія.

Рекламації неопечатаній вѣлькихъ вѣтъ порта.
Предплату въложите пересыпать франко (найлучше
почтовыми переказами) до: Администрація часописи «Дѣло»
улица Галицка, Ч. 44.

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпо-
чинася другій кварталь сегорднчного вы-
давницства «Дѣла» и «Библіотеки найзин.
повѣстей». Просимо о надсыпаніе даль-
шою предплаты и о скоре выровнаніе за-
легостей.

Ново приступаючи предплатники на «Библ.
найзин. пов.» достануть за долларю 1 зр. а. в.
початокъ (12 аркушівъ) повѣстіи М. Іокая «Зо-
лотий Чоловѣкъ».

Новий єзуїтський загонъ

зверненій къ Лаврову — Русини мусъли
добавити дуже скоренько. И не диво. Русини
отъ недавно видѣли такій-же чорний загонъ
Єзуїтівъ, якъ бінь спѣшивъ на Добромиль.
Руси по знаку вже те чорне войско и зъ-
далека розпзнає его, вгадає его путь — и
бѣ у вѣчевый дзвінъ...

Звукъ дзвона голосный чують и наши
сусѣди — и цѣкавій, що то буде: яку мы,
Русини, заведемо оборону своєї предквіской
крѣпости — супротивъ такої могучої сили,
якъ чорний загонъ Єзуїтівъ!...

Попередь всего польскій часописи поста-
новили переконастися, чи правда се, що къ
Лаврову тягнутъ Єзуїти... «Nowa Reforma»,
«Gazeta Narodowa» и «Dziennik Polski»
признають, що таки правда, — переконалися.
Треба жъ имъ заняти якесь становище. «Nowa
Reforma» — якъ вже нашимъ читателямъ
вѣдомо, — противится наїздови єзуїтскому
на Лавровъ для того, що Русини ненавидять
Єзуїтівъ и будуть мати нове средство до
агитації противъ Поляківъ. «Gazeta Narodo-
wa» противиа такожъ нової єзуїтської операції
на народно-церковнѣ тѣлъ рускѣмъ,
але не для того, будто-бы Русини Єзуїтівъ
не любили (противио, «Gaz. Nar.» каже, що
Русини ихъ навѣть дуже люблять!), але за-
для якихъ іншихъ причинъ, которыхъ явиви
не хоче. «Gaz. Nar.», якъ бачимо, и стры-
же и голить. «Dziennik Polski» такожъ за-
являє, що Поляки противи забрали Лаврова
черезъ Єзуїтівъ, а „отвѣчальність за всяки
злі наслѣдки лишалася правительству и ку-
рію римской“. „Не можемо зрозумѣти“, —
пише «Dzien. Pol.» — для чого роздражненій
часописи рускій нарвкають тутъ на Поляківъ,
котрі съ єзуїтскими замахами не мають нѣ-

чого спільногого, бо анѣ не жадали введенія
Єзуїтівъ до монастирівъ Василіанскихъ,
аць не можуть переносити намѣреніемъ пра-
вительства и курію римской».

Якъ бачимо, всѣ тіи три органи польскій
стараються умыти руки отъ цѣлого убійчого
для насъ замаху Єзуїтівъ и зложити всю
отвѣчальність на правительство и курію рим-
ской. Ми на те отвѣтимо: видимо правитель-
ство и видима курія римская — одно дѣло,
а невидимий „г҃ad moralny“ — друге дѣло.
Видимо правительство и видима курія римская
суть отвѣчальними — признаюмо се вплив!
— але чи невидимий „р҃ond moralny“
може бути неотвѣчальнимъ? Нѣ, невидимостъ
не увѣльняє его отъ отвѣчальності. А що
той „моральний р҃ondъ польскій“ въ тѣмъ
дѣлѣ має свою руку, о тѣмъ не лиши мы пе-
ресвѣдченій; о тѣмъ пересвѣденій и львів-
скій дописуватель „Dziennik-a Poznański-ого“
(а дописувателемъ тымъ єсть чоловѣкъ добре
поинформований, якъ кажуть, посолъ до сой-
му галицького!), коли въ ч. 78 зъ 1 л. цвѣтня
пише буквально такъ: „Istotnie rozpracz ogar-
nia serce, gdy pomyslimy o tem, jak sa-
mochcæc rozdmuchujemъ sami nieszczesny
pozæ zawiæci narodowoœciowej, — a dla cze-
go? Tylko dla tego, ще niechcemy nic, ani
odrobiny, liczyæc sie z usposobieniem, zuges-
niami i antypytyami Rusinów!“ Чи не надто
асиє? Впрочемъ послухаймо, що пишуть
знову другій польскій часописи. „Gazeta Kla-
kowska“ (прихвостень „Czas-y“) възыває по-
кликаній стеречи добро (?!) уніатської церкви
органы духовній, щоби пояснили, що дѣйстно
заходять якісь надзвичайні причини у внутрѣ
относинъ вѣроисповѣднихъ, вимагаючі над-
звичайніхъ средствъ, якъ се сталося въ До-
бромили, — а власті правительства, щоби „potrafiæ daæ sobie rade“, значить,
що поступили собѣ съ Русинами такъ, якъ
навѣть ки. Бисмаркъ не поступає въ подоб-
нихъ случаїхъ съ Поляками въ Познанії!...
Клерикальний же „Kligr. Poznański“, павѣшин
цѣлу статью „Дѣла“ п. заг. „Нова хмар“
такъ каже: „Кричали рускій газеты, коли за-
рядъ Добромильского монастыря отдано пп.
Єзуїтамъ, — будуть кричати при кождой слу-
чайноти, але лишь для того не треба ще анѣ
рейтерувати, анѣ того крику уважати справе-
дливимъ. Нынѣ всѣ признають, що дѣйствість
оо. Єзуїтівъ въ Добромили єсть дуже спа-
чайно!“

сенна; а коли-бъ св. столиця згодно съ орди-
наріятомъ львівськимъ obręczku rusińskiego
узнала отвѣтнимъ отдать Єзуїтамъ зарядъ мо-
настыря Лавровскаго, — то на тѣмъ дѣло
уви може только зискати...

Що-жъ супротивъ такихъ голосовъ и
признає скажутъ тіи органи польскій, що
ізъ умывають руки отъ цѣлого дѣла? По-
литику ихъ мы добре понимаемо. Они дер-
жаться дуже хитрою методою въ цѣлому плянѣ
латиниції и польщенія Русинівъ. Щоби
правительству и курію римской кождый разъ
дати предлогъ до якогось „надзвичайного
средства“ противъ Русинівъ, — они кричатъ
на цѣле горло, що Руси тягне до „шизмъ“,
до „царского кнута“ и т. д. Коли вже над-
ходить часъ осущенія „надзвичайного сред-
ства“, — тоды они святія та божі, нѣчому
не причастій, тоды всю отвѣчальність спи-
хають на правительство и курію римскую.
Коли-жъ уже „надзвичайне средство“ примѣ-
нене и Руси зачинає стогнати и протесту-
вати, — тоды они знову підносять лобъ до
горы и гей-же на Русинівъ, якъ они сміють
выступати противъ постановамъ „raistwa i
kościola“ и знову не бачуть нѣчого боль-
ше кромѣ „шизмъ“ и „кнута“!... Ой, хи-
тра-жъ она, така метода!

Намѣреній замахъ Єзуїтівъ на Лавровъ
не єсть якимъ фактъмъ случайнимъ, безъ
звязи съ цѣлою политикою „морального р҃ondu“. Нѣ, бінь есть одною картою цѣлою книги.
Другій карты: усуненіе митрополита Йосифа;
введеніе Змартвихвастанцівъ до Галичини
и вписаніе въ члены ихъ интернату — епископа-
завѣдателя митрополії; введеніе Єзуїтівъ до
Добромили; введеніе Ридловъ, Яцковськихъ,
Бобровичъ et Cons. чи то до св. Юра чи
то до епископскаго органу „Руского Сиона“;
агитація календарска; депутатія рускихъ свя-
щениківъ до п. Поляновскаго; выбіръ про-
винція Василіянъ кс. Сарницкого якъ пред-
ставителя Русинівъ до центр. Зараду „kolęk
rolniczych“, и т. д., и т. д. А супротивъ
всѣхъ тыхъ фактівъ які становище занимала
цила праса польска? Нехай собѣ пригадає,
— „Dziennik Pol.“ заявляє, що бінь про-
мовляє въ имени „цилої суспільності поль-
ской“ противъ отданю Єзуїтамъ Лаврова. Що
Богу, смѣшино! Де-жъ тая польска суспіль-

ність, де-жъ бодай представителъ тої суспіль-
ності, що опираються або опрутися наїздови
Єзуїтівъ? Чи котрій зъ польскихъ пословъ
въ радѣ державной поперь нашихъ пословъ
Ковальского и Кулаковскаго, коли они вы-
ступили противъ Єзуїтівъ? Чи п. Грохоль-
скому бувъ бы такъ отповѣдь гр. Таффе, якъ
отповѣдь п. Кулаковскому, що „Єзуїти не
належать до его департаменту“? Чи въ пра-
вительствѣ нема двохъ министрівъ „roda-
k-ovъ“? Отсѣ представителъ вашої суспіль-
ності! Они піднесуть великий гвалтъ, якъ
заскрипить одно колесце въ машинѣ пропина-
ційной, а що Єзуїти забирають Русинамъ мо-
настырь, що имъ до того? А суспільность
ваша, коли противна Єзуїтамъ, чи допоможе
тутъ Русинамъ, чи буде помагати имъ збирати
подписи на протести, чи може буде радше
имъ перешкоджати, якъ перешкоджала при
другихъ подобныхъ случаїхъ?! На тїи пытанія
ми цѣкаві чути отповѣдь.

А поки-що мы звертаемось до прави-
тельства, бо остаточно бѣть него зависить не
только не дати Лаврову Єзуїтамъ але и ото-
брать бѣть нихъ Добромиль и отдать его на-
задъ правнымъ властителямъ, Василіянамъ.
Кожде правительство, коли бажає мати симпа-
тию у своихъ народовъ, то мусить числитися
бодай до якоись ім'ївъ съ ихъ бажаннями и не
причиняти имъ великихъ прикорстей. Для Ру-
синівъ же Єзуїти — не то прикрость, але
„бичъ божій“! О правдѣ сего правительства,
розуміється, не переконається зъ епископскаго
органу, „Руского Сиона“, але переконається зъ
кождого іншого жерела. Ми увѣреній, що
правительству мусить бѣльше ходити о три-
міліоновому народу рускому, якъ о горстку
римскихъ патрівъ... Вѣрний триміліоновий
народ складає міліоны податківъ, проливає
свою кровь на побоєвицахъ... а мы цѣкаві
знати, коли бльше міліоновъ въ бюджетѣ
австрійському записано зъ податківъ бѣть Єзуї-
тівъ, якъ бѣть руского народу и чи якій
Єзуїт проливъ або прольє коли свою кровь
підъ австрійскою хоругвою?

Мы говоримо ясно. Насъ правительство
чей порозуміє... Въ интересѣ Австрії ле-
жить — хоронити Русинівъ, а тымъ самимъ
и себе — бѣть Єзуїтівъ...

Залунала улицю
Вже пісня весільна.
То-жъ селяне отробились,
Трохи спочивають,
Та весілья по двоїщахъ
Грати зачинають.
Одна однай дѣвчакоточка
Приспівують чуло:
„Ta вже ѿ тебѣ гуляньечко,
Сестрице, минуло!...“
Завитаютъ до дѣвчини
Ісъ хлѣбомъ сватове,
А дивися, — за недѣлю
І весялье готове!
Охъ, звичайно, коли звода!
Іншій не вгадавъ...
Ну, та вѣстно, хто „обачний“,
То перше спытав
У любомъ дѣвчинонки,
Якъ въ неї дѣмки
І що скаже, якъ сватовъ бінь
Пришло до голубки!

XIX.

У недѣлю, на музики
Збралася для вѣхи
Челяднякъ веселая:
Танцѣ, жарты, смѣхи...
Де-жъ Олена дѣвчинонка?
Чомъ еи не має?
Чому въ танцяхъ тыхъ веселыхъ
Она не гуляє?...
Нема еи: покликала
Мати на годину, —
По грыбамъ пойти ись нею
У святну днину.
Походили у-двохъ собѣ
По чистому бору;

Геть забрала ся Олена
На саму бору.
— „Идѣть, мамо вже до дому:
Болѣти-муть ноги!
А я ще оттутъ у лѣсъ
Зостануся трохи“.
— „Най и такъ, моя дитино!“ —
Мати не змагалася;
Промѣжъ тонкихъ сосонъ въ бору
Олена зосталася.
Опинилася коло яру,
Сѣла спочивати,
Та колишнюю годину
Хоче спогадати.
Оттутъ она, того року,
Весною ходила...
На тѣмъ бощѣ сокъ солодкій
Зъ березы точилася;
Не сама справляла дѣло:
Сказала Васильку
Новенькую коновочку
Почепіть на гильку,
Подрубать гарненко стѣбуръ, —
Оттакъ замышляла!...
А зовуля-жъ такъ весело
Въ долинѣ кувала,
Наче-бъ она довѣчнє
Щастє вѣщуvala!...
И Василь тогдѣ у-перше
Приизнавес у гаю:
„Я люблю тебе, Олено!
Сердечне кохаю!“
Все минуло! Березонька
Огвилася дѣвчи
А Василько ставъ стыдатися
Дивиться и вѣ-бчи*)...
*) На Українѣ скрбъ вымавляють „вѣ-
бчи“ замѣсть „вѣ-очи“. (Прим. авт.)

Только сосни якъ и завжди —
Красують веленій,
Только они ѹ не араджуютъ
Ласкою Олена.
Гарно, ясно такъ мѣжъ ними,
Пахомъ повѣва...
По златистій деревинѣ
Сонечко вграває, —
Не познати, що осінне!
А тихо якъ, Боже!..
Охъ, се хто-жъ тамъ підъ горою
Заспівавъ такъ гоже?...
Слухай, дѣвко, то-жъ виводить
Василько миленкій:
„Не журсися, козаченку, —
Що-жъ ты молоденький!...“
Встало швидко Оленочка,
Слухає въ зневѣрѣ, —
И побачивъ Василечко
Си на узгбрѣ!
Та ѹ простув до дѣвчини:
„Здорова, Олена!“
Чи ты бачишъ, якъ на гору
Выбѣгъ я шалено!
Ухъ, задыхавсь!.. Я заходивъ
До вашого дѣбуру,
Та скажала твоя мати,
Що ты тутъ у бору.“
Усмѣхнулась, втврнувшись,
Дѣвчинка Олена:
— „Але дивно, якъ у бору
Тутъ знайшовъ ты міне!“
— „Вже-жъ знайшовъ! Хотѣвъ побачити;
Скучивъ за тобою!
Та куды-жъ ты? Постояти
Не хочешъ зо мною?“
— „Нѣ, не йду я, буду слухати
Тебе тутка радо.“

Переглядъ часописей.

(Змѣна положенія въ Австрії. „Naniebny zawod“ „Gaz. Narodow-oи“. Невдала пропаганда польскихъ консерватистовъ и реприменда „Czas-u“. Polnische Meditationen.)

Въ галицко-польскихъ дневникахъ поднялась була пособными часами завзята буря — противъ правительства. Слухи о отновленіи трицарского союза мѣжъ Австріею, Нѣмеччиною и Россіею, а затымъ и о отсуненіи можности конфликту мѣжъ тѣми державами, т. е. можности евентуального зловѣнія рыбы въ мутной водѣ — перепрашаемо, евентуального отбудованія Польщѣ въ сѣру, непевну будучинѣ — попоували гуморъ Полякамъ, и то не толькъ тѣихъ ecclesia triumphans, которая грымитъ по галицко-тронтадратичныхъ часописяхъ, але и тѣихъ ecclesia triumphans, которая у Вѣдни „stoi i stač chœ“, и оттамъ щедрою рукою сыпье на Галичину податки и лодатки. Въ „kola“ польскомъ щось почало киснуть. Холодный вѣтерь, що повѣянъ єтъ півночи морозомъ на нѣжній продукты сельской фантазіи, попоувавъ гуморъ батькамъ народа, допровадивъ ихъ до — скептицизму. Скептицизмови тому дае выразъ вѣденській кореспондентъ петербурокого „Kraj-u“ въ слѣдующихъ словахъ: „Заносится на змѣну положенія въ Австрії. Єсть се фактъ, що котримъ на серію треба числитися. Вправдѣ на видъ нѣщо не змѣнилося въ устрою политичномъ, большість парламентарна держится ще, а министерство, поперте довѣріемъ короны, стоить теперь навѣть сильнѣше (? Ped.), нѣжъ минувшого року. А прецѣ заносится на змѣни и то навѣть дуже важнѣй. Именно те сильне становище правительства починає въ деякіхъ напрямакахъ дѣлати некористно, а по части навѣть розкладово. Початокъ зробивъ отанъ выемковый, котримъ кабинетъ гр. Таффе заманифестувавъ безперечно свои намаганія реакційній. Вправдѣ бѣльшість парламентарна узнала станъ выемковый за „управедливій“, але учинила се съ великою неохотою, улягаючи толькъ надзвычайному напороми правительства, которое грозило єї розвязаньемъ парламенту. Станъ выемковый — то толькъ вступъ до дальшої реакції. Нынѣ чуеся правительство вже такъ сильнѣй, що єї зовѣмъ не вижея нѣякими взглядами на большість парламентарну, — особливо, розумієся, на „kola“ польскомъ.“ Тутъ п. Смульскій оповѣдає сумну одисеко того „kola“ въ справѣ децентрализації зараду желѣзниць, згадує дальшоѣ о некористній для Галичини, а польскою делегацію попертой уставѣ о нафтѣ и о внесенныхъ свѣжо правительствомъ а для Галичини такожъ некористныхъ проектахъ уставѣ о оподаткованію гораленъ и о належностяхъ, — и кіачить сими категоричными словами: „Теперь мѣрка переповнилася. „Kola“ стануло на роздорожу. Чи пойде дальшоѣ на право, чи на лѣво, — трудно ще теперь знати, то толькъ „певно“, що дальшоѣ не дастися провадити на паску министерства. Чехи пойдуть со-лідарно съ Поляками“.

Се есть въ головномъ зарисѣ той виръ воз-

душный, що збудивъ бурю въ галицко-польскомъ дневникарствѣ. Перша, сангвинична не по разуму „Gaz. Narodow-oи“. Невдала пропаганда польскихъ консерватистовъ и реприменда „Czas-u“. Polnische Meditationen.)

Що такій судъ о хвалѣ „kola“ мусить ще дуже обурити галицко-польску прасу, розумієся само собою. „Нѣколи, — пише „Gaz. Nar.“ анѣ мы анѣ жаденъ противникъ польской делегаціи не дойшли до того, щобъ єи ухвалу, повзяту по зблой розвазѣ, называть „выпливомъ злого гумору“, т. є. капризомъ не заслугуючимъ на серіозне трактованье. Нѣколи найзазваєтѣшій противникъ п. Грохольскаго не осмѣлився зробити ему такого закиду, якій зробивъ ему делегаційній кореспондентъ „Czas-u“! Такъ писала „Gaz. Nar.“ въ два чи три дні після своеї статті „Naniebny zawod“, въ котрой и цѣломъ „kola“ и п. Грохольскому грозила „тяжкимъ рахункомъ“ и называла польску делегацію „зовѣмъ неспособною заступати справы країнъ.“ Не только паньска, але и демократично „Narodowa“ лакока — „на рѣгрумъ коніj jezdzi!“

Впрочемъ та „хвиля злого гумору“ для самогъ п. Грохольскаго була дуже нефортунною, бо его офиціозній аспирації найшли въ „kol-ѣ“ лиши значну меншість (13) прихильниківъ су-противъ 19-ти членамъ, котрій освѣдчили, що єи дальше хотять вити за правительствомъ!

Впрочемъ та „хвиля злого гумору“ для польского „kola“ має й свои глубши праціни; многи факты пояснюють, що становище Поляківъ у Вѣдни єсть уже далеко не тѣ блоукуче, якіе було передъ колькомъ роками. На єо лѣпше, котрій вже въ „Wiener Allg. Ztg.“ єъ давна пріязна Полякамъ, въ числѣ єъ 2 цвѣгнія печатає статтю „Polnische Meditationen“, въ котрой мѣжъ иншимъ ось що пишеся: „Зъ цѣлого роду фактівъ очевидно выпливаети, що польскій впливъ стративъ уже богато терену. Въ дѣлѣ т. зв. децентрализації потерпѣли они цѣлковите пораженіе. Въ справѣ угоды індемізаційної, котрій навѣть удастся министерству зобрести прихильну бѣльшостъ, то буде се толькъ слаба побѣда. Межи меншія невдачі треба почиолити и отмовленіе міліонової пожички для ликвидації банку селянського. Все те характеризує докладну резерву правительства супротивъ Поляківъ. Біляється Поляківъ за по-слѣдніхъ 5 лѣтъ виказує толькъ одно plus — желѣзницю транзверзальну, тай то таке plus, котре було бѣльше справою державною, нѣжъ польскою. За то шіц-ѣвъ богато. Теперь близше нѣжъ котрій небудь єсть небезпеченіство, що Чехи и Нѣмцѣ можуть по надъ головами Поляківъ заключити союзъ, бо Чехи суть тверезія политики, далекій отъ всякої сентиментальності, — и швидко можуть Поляки побачити мимо своєї волї въ ролі того муріна, що сповиніши свою повинність — може отдалитися“.

Впрочемъ та „хвиля злого гумору“ для польского „kola“ має й свои глубши праціни; многи факты пояснюють, що становище Поляківъ у Вѣдни єсть уже далеко не тѣ блоукуче, якіе було передъ колькомъ роками. На єо лѣпше, котрій вже въ „Wiener Allg. Ztg.“ єъ давна пріязна Полякамъ, въ числѣ єъ 2 цвѣгнія печатає статтю „Polnische Meditationen“, въ котрой мѣжъ иншимъ ось що пишеся: „Зъ цѣлого роду фактівъ очевидно выпливаети, що польскій впливъ стративъ уже богато терену. Въ дѣлѣ т. зв. децентрализації потерпѣли они цѣлковите пораженіе. Въ справѣ угоды індемізаційної, котрій навѣть удастся министерству зобрести прихильну бѣльшостъ, то буде се толькъ слаба побѣда. Межи меншія невдачі треба почиолити и отмовленіе міліонової пожички для ликвидації банку селянського. Все те характеризує докладну резерву правительства супротивъ Поляківъ. Біляється Поляківъ за по-слѣдніхъ 5 лѣтъ виказує толькъ одно plus — желѣзницю транзверзальну, тай то таке plus, котре було бѣльше справою державною, нѣжъ польскою. За то шіц-ѣвъ богато. Теперь близше нѣжъ котрій небудь єсть небезпеченіство, що Чехи и Нѣмцѣ можуть по надъ головами Поляківъ заключити союзъ, бо Чехи суть тверезія политики, далекій отъ всякої сентиментальності, — и швидко можуть Поляки побачити мимо своєї волї въ ролі того муріна, що сповиніши свою повинність — може отдалитися“.

ДОПИСИ.

Зъ Станиславівщинѣ.

(Въ Станиславівщинѣ глухо. Гостина ру-

ского театру.) Читаючи часописи наші, не по-

дубуемо нѣякихъ вѣстей про яке-таке джене жига духовного мѣжъ Русинами Станиславівщинѣ. И дѣйстиво, отъ днівъ вже зауважати можна, що руки вже тутешними Русинами упадають, а коли сописяхъ читаюмо о вечіркахъ, отчитахъ, все то дѣяється у Львовѣ, Тернополі, Бориславѣ, Стрию, Дрогобичи и іншихъ мѣстахъ, а о Станиславівѣ не скликує жестівніхъ открытияхъ читальни и т. д. читальни, Станиславівъ анѣ на вечірніхъ мѣстахъ, а о Станиславівѣ не скликує Шевченка, або Вол. Барбінськаго, на якій-небудь іншій, музично-декламаційній вечірь, щобъ піднести духа інтересу до Станиславівѣ, думаюмо, мѣгь бѣ въ прямѣ дѣлати, бо тамъ єсть досить Руки, котрій повинній вѣтъ въ той способъ, скрѣпити єи та заохочити до праці та, загрѣваючи, скрѣплючи и заохочуючи тыхъ, котрій бѣ заохоченою надъ простымъ народомъ працюють, а котрій праці та, дуже часто невдачна, нервъ чує. Тыхъ дѣятелівъ повинній вѣтъ въ зваженії и підкрѣплюти духовимъ сподвѣданьми, а частиць інтелигенції рускої.

Гадки такій мимоволь збудило въ донесенье, що театръ рускій намѣривше Станиславівъ колька представити. Довѣдно вѣбдило правдивий ентузіазмъ у нашихъ людей, що буде дана имъ способъ почерпнути руского духа, почутя рускимъ пісенною. Однакъ бажання того інтелигенції не отчуствувала директора скрипки, та працюючи на програму ставленъ, складаючуся виключно майже самихъ переводовъ штукъ чужихъ. Директор вѣдно видно, що до театру тягнути у насъ повинні виставити намъ нові твори нашіхъ рускихъ писателівъ, про мы чули, читали, що десь то суть такій штуки, та про котрій мы довгій часъ думали, що то намъ ихъ побачити. А вѣдно вѣдеть театръ, и таєнися 3, 4 милівъ при тяжкому переднію, до того працюють веснаныхъ господарськихъ, щобъ по-тамъ яку нѣмецку або французку штуку сї, можуть они бути и первій для настъ, особливо котрій театръ працює на пару лѣтъ, они не отпощадятъ програму для настъ змѣнила; наї намъ вѣдеть бѣльше штукъ нашихъ, наї намъ бути слабші, але наші, а мы радо вѣдемо.

Тими словами вигаємо нашъ театръ інституцію, котрая познакомлює Русинівъ зъ іхъ штуки драматичної, роцюю любовь до свого рдного и скрѣплює надїю въ красу будучинѣ!

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИХЪ

Австрійско-Угорска Монархія.

(Угода съ північною жілезницею). Підгірь переоправахъ съ товариствомъ північною жілезницею цѣсъ Фердинанда заключило и австрійське правительство угоду, котрою пра-товариству дальшу конcesію на предп-перевозу осбѣ и товарівъ до 31 грудня

— „Сядь, голубонько, край мене!

Сядь, моя порада!

Сими днами все хотѣть я

Говорить съ тобою,

Та все яко... не мѣгь рады

Дати ісъ собою.

Слухай, дѣвчино кохана...

Можна присылатися

Ісъ сватами?... А за тыжденъ

Можна-бѣ и вѣнчаться!...

Бачу, мила хороша,

Що менѣ бѣзъ тебе

Не прожити.. Нѣ, не можу

Переважити сїбе!

Ты була моя кохана,

Кохана й вѣсталася,

И Богъ судивъ, щобъ менѣ ты,

Дѣвчино, вѣсталася!“

Гай! Якій ты необачний,

Василь коваче!

Подивись, — твоя дѣвчина

Не слухає, плаче...

Опустила карі очи,

На руку схилилась;

По хорошому видочку

Слѣза поточилася...

— „Ты мовчишь, мое коханье?

Не слухаєшъ слова?

А отъ самого їде сердя

Моя щира мова!...

Ты не вѣришь?... Дѣвчиночка

Слѣзы утирає,

Далѣ — поглядъ на Василька

Ралово скідає.

— „Нѣ, я вѣрю твоїму слову!

Давно єго ждала;

Що ты скажешъ про сватанье,

Се я добре анала.

Тыжденѣвъ скілька уже бачу,

Що ти знову

Прокинулась та прихильнѣсть...

Вѣро твоїму слову!

Тѣлько... тѣлько...“ Та й зновъ очи

Туманомъ затмились,

І зновъ слѣзы на рукавця

Тихо покотились.

— „Не кажи про шлюбъ, Василь,

Залиши ту думку!...“

— „Чомъ не казать, голубонько,

Чої, моя любко?“

— „Не судилося намъ у парѣ

Съ собою прожити, —

Не пойду теперъ, коваче,

Хочь будешь просити.

Розважала — и вѣчного

Не вѣю съ собою...

Нѣ, тебѣ не хочу бути

Милою — другою.

Коли-бѣ я тебе, Василь,

За продовженіе концесії збркається побічна же-
лезніца дотеперішнього свого привилегійованого
становища в піддається умовамъ, котрі поставило
правительство въ концесійній грамоті. Офіційна
праця подносить великий користі, якій забезпечує
угода для держави, а іменно для торговій і о-
бороту въ загальні, а і другі газети, що були за-
тимъ, щоби правительство переняло железніцу
на власність держави, признають, що уступства,
які узysкало правительство въ товариства, м'я-
стять въ собі все, що лише можна було въ да-
нихъ умовахъ осягнути. Найдаліше ідути у-
ступства признала побічна железніца що до-
таріє перевозу, особливо жъ отъ перевозу углів
і сін'яного маса, черезъ що зможе передов'язь
Віден. Тарифи мінімальний будуть тепер о-
много нижі въ давнішихъ, а кром' того буде
мало правительство право жадати ще дальшого
ихъ обніження. Кром' того з'являється побічна
железніца звернути державу въ гарантії за-
дані въ сумі 7,655,657 зл. съ процентами і въ-
будувати въ лінії другостепені. При тоймъ
всімъ буде мала держава право, предпріємство
вже по 20 літахъ, с. е. съ днемъ 1 січня 1904
р. викупити, а по упливъ часу концесії получити
его безъ особного винадворождя на свою вла-
сність.

(Законъ о податку отъ горб'ки). Оподатко-
вані горб'ки, котрими займається тепер палата
посольська ради державної, єсть однимъ зъ тяж-
шихъ проблемъ скарбовости, бо такъ якъ зъ
одної сторони скарбови державному передов'язь
залижть на тоймъ, щоби зъ податку витягнути
найбільший користі, то зъ другої сторони кон-
троля продукції, даючи поруку, що оподатковані
переведено точно, майже неможлива. Щоби охоронитись
отъ дефравдациї, експериментовано рі-
зний способи оподатковання, а въ Австрії заведено
на основі закону зъ р. 1865 оподатковання на
гуртъ (Pauschalirungssystem). Отъ уступленія гр.
Белькреди датується въ виду непрактичності сїї
системы змаганье до реформи податку отъ гор-
б'ки, а въ р. 1878 рѣшила наставія палата по-
солська ради державної при случайності отно-
влення угода въ Угорщину, що отъ року 1882
має бути заведений податокъ отъ продуктівъ,
котрій гарантіє большу точність оподатковання.
Се рѣшеніе палати побольші не получило оди-
нажко прізволення проінхъ факторів законодав-
чихъ, а реформа податку лишилась поки-що въ
завішенню. Проектъ закона, предложенный тепер
радѣ державної, піднимаете на ново дѣло реформи
податку отъ горб'ки і представлена о толькі по-
ступу напередъ, що комбінує систему оподатко-
вання на гуртъ съ системою оподатковання въ-
твору. — Зо взгляду на тенденцію піднесення по-
датку черезъ точніше оподатковання горб'ки,
стрітвіє себі проектъ въ кружкахъ галицькихъ
шляхтичъ польськихъ велику опозицію і лишь
по довгихъ пересправахъ єсть предсдѣдательствомъ
польського кола, удалось правительствуъ за ін-
тервенцією обохъ „министровъ родаковъ“ пере-
форсувати се, що польські послы, рѣшились
голосувати за закономъ. Шо піднесеніе по-
датку отъ горб'ки оправдане, не лише взгля-
дами фіскальними, але і отношеннями пуб-
личної моральности, сего непотрібно засуди і доказувати, а деморалізуючі впливъ консуїції
сего продукта на сельський народъ, не дастися
зрівноважити улекшеніями податковими, пожада-
ними для невеликого отпов'ядно числа постачачь
горалень. — Зъ сего становища въпадає намъ
глядѣти на податокъ отъ горб'ки и о столько
интересний для насъ проектъ закона о его ре-
формѣ, внесений въ радѣ державної. — Розправа
надъ сїї закономъ розпочалася въ палатѣ по-
солськїй дні 2 н. с. цвітня. Першій забрвъ го-
лоєть пос. Надгерній. Онъ виражає признанье
для правительства, що принялося за реформу по-
датку отъ горб'ки, котрій по думцѣ скріпить
промисловію горальнианію, підносить однажко
зарозъ, що проектъ не увігладяє численныхъ
желаній сельськихъ господарівъ і промисловцівъ
і заявляє, що наколи горальни мають въ Австрії
статися підпорю сельского господарства, то
ограниченіе ихъ величини і скількості про-
ducta мусить бути усторонене. Пос. дръ Мен-
геръ заявляє, що проектъ правительства есть
тріюмфомъ прінципівъ ліберального сторонництва
і доказує, що система павшальна введена гр.
Ляришемъ принесла скарбови державному колька
малюючій шкоды. Теперішній проектъ за низко
оподаткованіемъ алькоголь въ горб'ці въ отвіше-
нію до податку положеного на алькоколь въ вині
і пиві. Въ Англії одна горальня більше пла-
тить податку, якъ вся горальня австрійській
разомъ. По промовѣ бессідника генер. пос. Ер. Вол-
лянського приступила палата то спеціальною ді-
бати і прийняла проектъ ажъ до §. 20 включно
безъ дискусії. При §. 21 поставивъ Грохольській
поправку, щоби збльшити шахітні змѣї на-
чини для затару въ горальняхъ роляничихъ до
55 гектолітрівъ. Поправку ту мимо супро-
тивившося заступника правительства прийнято,
потому палата прийняла ол'дуючі параграфи,
бткдаючи всікі поправки.

(Комісія буджетова ради державної) ради-
ла надъ петиціями въ справахъ школъвихъ. Пе-
тицію суплентовъ школъ середніхъ, котрій жада-
ють урегулізування своїхъ відношеній службовихъ
і піднеченія стану матеріального, отступлено
правителству до соїбственного оцінення і увіглад-
нення. Згадану петицію дуже горячо попиряло
пос. Матушъ, вказуючи на суму долю старшихъ
суплентовъ, котрими випадало бы дати стаї по-
сади. Въ тоймъ самомъ дусі говорили такожъ
Беръ, Штурмъ і Черкавській. Заступникъ пра-
вителству Фідлеръ заявивъ, що правительство

знає добре відношенія суплентовъ і буде стара-
тись имъ помочи.

ЗАГРАНІЦЯ.

Росія. Въ міністерствѣ юстиції розб-
ряє тепер проектъ важливихъ змѣй въ дій-
ствуючихъ нині законахъ карихъ. Досі ува-
жалося всяке злочинство — вимаючи злочин-
ства убійства отца або матери і зраду стану —
за передавнене, наколи оно черезъ 10 літъ не
викрилося. Въ правительствіе кружкахъ уважа-
ють за рѣчъ конечну продовженія сїї речинець
задавненія а кром' того установити ще другій
речинець, по котрому заудь хочь було вже і въ-
даній на обжалованого але ще несповнений не
мавъ жадного значення. — Зъ Петербурга пи-
шуть, що проектъ розширення железніць закавказ-
кою ажъ до Рештъ въ Персію а зъ тօю за при-
зволеніемъ шаха ажъ до пролива перського, по
котрой то железніць мала-бъ возвозити зака-
сійська нафта ажъ до Індії, знайшовъ колькохъ
дуже ревнихъ покровителівъ въ гр. Лорій-Ме-
ліковѣ і кн. Дондуковѣ-Корсаковѣ. Проектъ сїї
якъ сказано, мавъ на очі ввозити закаспійську
нафту до Індії, але министр. Гирсь спротивився
сему ввозову каспійської нафти въ перській про-
ливъ а то по той причинѣ, що сїї викликало бы
велике негодованье въ Англії, котра вже і такъ
по поводу занятія Мерса не мало занепокоєна.
Богаство нафтоговихъ жерель надъ каспійскимъ
моремъ есть такъ велике, що при отпов'яднії
місци збутку звел-бъ капиталы і робочі сили
зъ всіхъ кнїць світу, подобно якъ недавно що
золоті жили въ Калифорнії. На підставѣ сего
богаства опирає Россія цблу свою будущу гор-
гельну і політичну силу і для того не спі-
шила сїї съ експлоатацією нафти і сїї въ-
возомъ за границю. — Въ Царствѣ Польському має
бути зменшено число „судебныхъ слѣдователей“
(судій ол'дихъ) польського походження до одної
четвертої часті; більшість отже має бути за-
ступлена судіями походження російського. Ходять
такожъ одухъ, що і представлена театральна ма-
ють бути въ польськихъ театрахъ въ Варшавѣ
замѣненії російськими, зъ разу однажко такъ,
що три рази въ тиждень будуть дававатися пред-
ставлення російські, прічъ же въ польському языцѣ.

Франція. По застілії побѣдѣ въ Тон-
кіні думає Франція виступати вже смѣліше і
на Мадагаскарѣ а то, здається, що тымъ більше
для того, що въ Нѣмеччинії а наставъ въ Томину не-
дѣлю с. р. буде той ювілій обходитися торжествен-
но при участі еп. Сильвестра і дра Пелеша. Тє-
пери вже чиняться приготовання до сего торжества.
— На день 18 (30 н. с.) мая сего року приїздє са-
та роїніца народження незабутого владики
Івана Снѣгурскога. Перемиськимъ епископомъ
бувъ ѹнъ іменованъ 1818, а уконоїся 1847 року. Въ рускихъ кружкахъ почала гад-
ка святкувати торжественно ту річницю. Чи не було-бъ отпов'ядно, щобъ нашій учений, а осо-
бливо тї, що мають доступъ до архівівъ пре-
міюкою капітули, постарацися о уложенії і вы-
данні докладної житієписи покровника, въ котрой
цѣломъ народови въ доступній формѣ буди-бъ
показаній его труды і заслуги около руского от-
родження. Досі істине одна, досить гарно і до-
кладно написана, хочь і не на широкій подставѣ
основана житієпись Ів. Снѣгурскога (пера Ант.
Добрянського зъ Валів), але она давно вже ста-
лась бібліографичною рѣдкостею. Коли-бъ задля
короткого часу не можна вже було зладити нову,
красиву житієпись, то вистарчил-бъ і нове, до-
новнене ювілійне въданою.

— За упойї душъ бл. п. Амвросія Яновського отбу-
лося ныні поминальне богослуженіе въ Успенсь-
кій церквѣ, устроене заходомъ учителівъ II. гим-
назії львівської.

— Новий читальній закладаються, якъ доносить „Бать-
ківщина“ — 1) въ Козачинѣ, въ повѣтѣ бор-
щівському, заходомъ ч. Матвія Чорія, котрый
и свою хату бгступас на читальню. Всѣхъ членовъ
приступило звыш 30, 10 парубківъ а решта го-
сподар. Люде радо горнутся до читальнї, але
жидки баламутять народъ, страшать і грозятъ
навіть, що до старости будуть скаржити, а де-
якій старий господар кажуть, що то якісь
бунтъ, і бтвртають своїхъ дітей; 2) въ Свари-
чевѣ, въ повѣтѣ долинському. Основателями 9 го-
сподарствъ; 3) въ Свіць Калуській, въ повѣтѣ кал-
лускому. Основателі: о. Еліашевський, Петро Кли-
мишинъ (вдйтъ) і 15 іншихъ господарствъ; 4)
въ Покровцяхъ, въ повѣтѣ жидачівському, за-
ходомъ о. Юліяна Дуткевича і дякоучителя
ч. Івана Когута; на статутахъ підписано 15
основателівъ. Такожъ заводиться, заходомъ о.
Дуткевича, братство тверозості, і въ 3-хъ не-
дѣляхъ записалося 50 членовъ. Громада гадає що
зложити крамницю і шпихльє. — Щасті Божі!

— О. Іванъ Калитовський, парохъ въ Замочку і де-
канъ жовковській (перем. епар.) обходити буде 11
(23) цвітня 50-ту річницю свого священства.
Ювіліат родився въ 1810 р. а посвяченій бувъ
1834 р. Незабутний владика Снѣгурскій поста-
вивъ ѹго 1838 р. парохомъ въ Замочку, де бтъ
того часу досі працює для добра церкви і на-
рода. Вже 30 літъ сповідній бувъ урядъ декана,
20 літъ бувъ окружнимъ інспекторомъ народ-
нихъ школъ і поинатъ вже 10 літъ обовязкі
ординарія школного комісара въ своїмъ
голосами противъ 32. Не такъ однажко думаютъ
въ Тананаріво. Тамъ боказують Французамъ всяко
права до побережя і готовій боронитися до
послѣднього тымъ бльше, що англійські вплывъ
зивути такими безсовістными дикарями, зъ якими
складається правительство мадагаскарське. Наша
протекторатъ на відомому побережу Мадагаскару
не виконувався що нѣколи сильніше якъ
тепер на сїї островѣ, а коли бъ до наконечного
залигдання справи мадагаскарські не вистар-
чили средствъ мирній, то все що буде досить часу
щобъ і дальше поглянути. Ныні нѣдо до того
не змушує. Ми єсмо вже разъ на Мадагаскарѣ
і тамъ позбстанемо. Палата і край по-
винні бути о тоймъ переконай. Такі суті по-
яснилися правдами Французами, що змѣї
зивути такими безсовістными дикарями, зъ якими
складається правительство мадагаскарське. Наша
протекторатъ на відомому побережу Мадагаскару
не виконувався що нѣколи сильніше якъ
тепер на сїї островѣ, а коли бъ до наконечного
залигдання справи мадагаскарські не вистар-
чили средствъ мирній, то все що буде досить часу
щобъ і дальше поглянути. Ныні нѣдо до того
не змушує. Ми єсмо вже разъ на Мадагаскарѣ
і тамъ позбстанемо. Палата і край по-
винні бути о тоймъ переконай. Такі суті по-

значенія, якъ зъ разу здавахъ осі, і говошено навѣтъ,
що ворохобникъ по части вже навѣтъ розбгнано;
показує однажко інакше. Ворохобникъ не поз-
только не прогано, але они підступають підъ
Хартумъ въ чимъ разъ бльшої силї. Недавно
хотѣвъ Гордонъ зробити сїї хартумською залоговою
зпадає зъ міста, але сїї не удається; малод-
ушій військо египетські, побічниши лиши зъ да-
лека ворохобникъ такъ перелікають, що почали
вткніти на всій стороні, а Гордонові не поз-
стало нѣчого, якъ лиши вертати знову чимъ скор-
ше до міста. Тутъ, здається, буде бнъ і дочку-
вати катасрофи, наколи Англія не надішле її
сокори помочи. Що катасрофа може бути вже
недалека, доказує сїї, що Магділ приславъ до
Гордона двохъ пословъ і приказавъ її звільнити
за передавнене, наколи оно черезъ 10 літъ не
викрилося. Въ правительствіе кружкахъ уважа-
ють за рѣчъ конечну продовженія сїї речинець
задавненія а кром' того установити ще другій
речинець, по котрому заудь хочь було вже вже
вданій на обжалованого але ще несповнений не
мавъ жадного значення. — Зъ Петербурга пи-
шуть, що проектъ розширення железніць закавказ-
кою ажъ до Рештъ въ Персію а зъ тօю за при-
зволеніемъ шаха ажъ до пролива перського, по
котрой то железніць мала-бъ возвозити закаспійську
нафту ажъ до Індії, знайшовъ колькохъ
дуже ревнихъ покровителівъ въ гр. Лорій-Ме-
ліковѣ і кн. Дондуковѣ-Корсаковѣ. Проектъ сїї
якъ сказано, мавъ на очі ввозити закаспійську
нафту до Індії, але министр. Гирсь спротивився
сему ввозову каспійської нафти въ перській про-
ливъ а то по той причинѣ, що сїї викликало бы
велике негодованье въ Англії, котра вже і такъ
по поводу занятія Мерса не мало занепокоєна.
Богаство нафтоговихъ жерель надъ каспійскимъ
моремъ есть такъ велике, що при отпов'яднії
місци збутку звел-бъ капиталы і робочі сили.

— Въ послѣдній часъ „Словъ“ помѣщена дуже
гарна дописъ о проектѣ колонізаційномъ п. Ген-
ріка Лесенського зъ Ращтовець. „Проектъ сїї —
пише дописуватель — не єсть нѣчимъ іншимъ,
якъ толькі другимъ видається злонамітного
„Projektu na znieszenie Rusi“ зъ р. 1713. Во
автору проекту покликуються на заповѣдь бувшої

— Выдѣль тов. „Академиче Братство“ складае при людну подику Веч. о. Ив. Чапельскому зъ Кропивника старого за дарованіи многоцінніи книжки для библіотеки товариства. За выдѣль. Ярема, голова; Занко, секретаря.

— Веч. о. Петрови Бѣлинському зъ Кійданова складае читальня въ Біркахъ великихъ подику за даръ 5 зр. готовкою, 28 книжокъ и писаної исторіи села Бірокъ великихъ, сягаючої початкомъ своимъ XVI вѣку, котру самъ зъ рѣжныхъ жерель спи савъ. — Романъ Волынецъ, голова.

— На Кавказѣ открыли французскіи инженеры, якъ доносятъ „Рус. Вѣдом.“, незвычайно велику масу сѣркової руды, простягаючую въ трехъ губерніяхъ именно въ тифлісской, ереванской и въ Дагестанѣ. Въ виду такихъ великихъ доси безпечечно наибѣльшихъ покладовъ сѣрки на земли, россійское правительство постановило давати запомогъ тымъ, що взялись бы за добуваніе сѣрки на Кавказѣ и збували си черезъ Петровскъ, Каспійске море и Волгу.

— (Дѣйствіе вѣсти.) Окружный судъ въ Бережанахъ открытый буде, якъ доносятъ „Dz. polski“, съ днемъ 1. и. с. жовтня о. р. — Михаилъ Дыметъ, рускій купецъ у Львовѣ, выбранный на ново вицепрезесомъ львовской торговельной палаты. — Въ костелѣ польскому въ Богородчанахъ украдено зъ скарбонки, замкненой на три складки 150 зр. въ банкнотахъ. Злодѣйтъ до теперъ не выслѣдено. — Едуардъ Шевенскій, польскій журналистъ, бывшій сотрудникъ „Київ. Lw.“ родомъ въ Царствѣ Польскому, мусѣевъ на розказѣ властей политичніхъ выѣхати зъ австрійской монархіи. Въ четверть по полууди выѣхавъ до Парижа. Шевенскій бувъ однимъ зъ тихъ дуже немногихъ польскихъ журналистовъ, що трохи здорово глядять на руску справу въ Галичинѣ. Своимъ талантамъ и характеромъ позыкаючи бѣзъ бувъ себѣ у Львовѣ, де колѣко лѣтъ проживавъ, симпатію не только у розумнѣшихъ Поляківъ але и у тихъ Русинівъ, що его близше знали. — П. Маріанъ Бехенський (Русинъ), елевъ горничій іменований ц. к. адъютантомъ горництва при урядѣ горничомъ у Львовѣ.

Курсъ збѣжка
зъ дня 22 л. марта 1884.

Цѣна за 100 кильограммовъ.

	гр	кр.	гр	кр.
Пшениця червона	9	10	10	
Жито	7	20	7	50
Ячмінь	6	50	8	
Овесъ	6	30	7	50
Гречка	6	50	7	95
Кокорудза стара	6	10	6	75
„ нова	—	—	—	—
Проео	—	—	10	75
Горхія до варки	8	—	10	75
„ нас.	6	75	7	80
Сочевиця	7	50	15	
Фасоля	—	—	—	—
Бобъ	5	40	7	
Выка	40	—	60	
Конюшина (передна)	—	—	—	—
Аніжъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кінсь	—	—	—	—
Ріпакъ зимовий	—	—	—	—
Літній	—	—	—	—
Ріжъ (Лінанка)	—	—	—	—
Насіннє ління	—	—	—	—
Насіннє конопляне	150	—	180	—
Хміль за 100 кил.	—	—	—	—

походь собеского
подъ Вѣдень р. 1683.
Написавъ Стефанъ Качала.
Цѣна 20 кр.

Достати можна въ администрації Дѣла.

! На пору весняну и лѣтну!

Великій выборъ найновѣйшихъ и дуже вкусныхъ матерій краевыхъ и заграничныхъ, получила

отъ многихъ лѣтъ истинную

РОБОТНЯ МУЖЕСКОЇ ОДЕЖІ
АНТОНІЯ ЩЕРБЫ

у Львовѣ, улиця Коперника ч. 6

Дякуючи за дотеперѣше довѣріе прошу о ласканії замовлення и на дальше. 1058—2—3

СВѢЧИ ЦЕРКОВНІ

найлучший „Apollo“ стеариновій

якъ такожъ 1041 (2 2)

Свѣчи церковні

и Цвѣты до свѣчокъ и престоловъ

поручас торговля

ФРІДРІХА ШУБУТА II СЫНА

Львовѣ, Ринокъ, ч. 45.

20 процентъ
за машину до шитья.

Машини Зингера ніжній съ найнов. полѣшепями по 68, 55 и 45 зр.
Машини Зингера ручній по 48 и 38 зр.
Раты тиждневій 1 зр., мѣсячній 3 зр., квартальній 12 зр., готовкою же о 10% дешевше.

ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЪ.

Въ виду нової уставы промыслової, що якъ разъ вѣшила въ житѣ, всяка зб стороны агентовъ обѣцьвана гарантія и направа устава.

Іосифъ Іваніцкій

Принятій въ замѣну машини уживаний, отпироду по тѣй самой цѣнѣ по якобъ я пріймивъ, т. о. ручній отъ 3 до 12 зр., можжъ бѣзъ 5 до 15 зр.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— О. Михаїлъ Куриловичъ, парохъ г҃. Бучачи, ординаріатскій комісаръ, школный и пр. упокоївся въ второкъ въ 63 тѣмъ роцѣ житя въ 39-тѣмъ священства. Покойный бувъ зъразу короговъ часъ приватнимъ сотрудникомъ у свого тестя Никифора Тофана въ Могилевици, де ще 1845 р. запровадивъ въ тамошній школѣ рускій викладовій языкъ и спѣвъ церковный; опосля бувъ парохомъ въ Палужи, а въ концѣ въ Бучачи. Въ р. 1861 бувъ онъ зъ бучацкого округа вибраний постомъ соймовимъ и колька разомъ за бираю голось въ соймѣ. Покойный бувъ образованіемъ чоловѣкомъ и до конця житя щиро працювавъ для рускої справы. Вѣчна ему память! 1060-1-2

Арламовска воля

почта Хоросница підъ Мости-сками, мас до продажи лубинъ жовтий, сухій и здоровий, не спілесній по 8 зр. за 100 кг. съ ійшкомъ и блетавою до же-лѣзницѣ (Мостишка-Годинѣ). Ціна підъ ростину яко одну зъ найвищихъ придатнихъ до управы грунтівъ пісковихъ и до реято-ваня, доставляючи зарбно много пашнѣ и зерна, якъ черезъ конь такъ и рогатий скотъ охотно споживану — омѣло поручити можу — 1060-1-2

І. Карабаникъ.

5000

останківъ сукна

(3 до 4 метри)

у всѣхъ краскахъ, на одя-
ги мужескій, на загортки,
жіночій мантлѣ бѣдь дощу,
на жіночій плащѣ — роз-
сылає за постіплатою за
останокъ по 5 гульд.

L. Storch, Brunn.

Остатки не до вподобы
принимаючи назадъ. Вѣдь
высылается по прикладу
10-крайцаревої марки.
1061-1-52

На дарунокъ святочный!

Посѣдаю колькананція комплетныхъ
рочниківъ „Весни“ и „Пріятеля дѣтей“
и продаю таковій лишь

за половину цѣни

а то: „Весна“ въ р. 1879 має то 3 зр.
лишь 150 зр.; „Весна“ въ р. 1880 має
3 зр. лишь 150 кр.; „Пріятель дѣ-
тей“ въ р. 1881 маєто 2 зр. лишь 1 зр.;
або: два рочники „Весни“ (1879—1880)
лишь 250 зр.; а два рочники „Весни“
и „Пріятель дѣтей“ лишь 3 зр.

Упрашаю о численніи покупки.

Ісидоръ Трембіцкій въ Коломыї.

Б А З А РЪ

Маркевича

Першій складъ вы-
робовъ краевихъ
во Львовѣ, пл. Маріїцкій, ч. 10

поручас

Полотна бѣлья на простирали
и сорочки домашніго виробу въ Корчини и въ Дубовицѣ,
въ штукахъ по 34 метри = 58 польск.-
бротъ по зр. 14, 15, 16, 17, 18, 19, 50,
20 22 зр., а найтіючи по 24, 26, 28 и
119 32 зр. штука. (2—5)

Полотна на сорочки

на способъ ірландскій апестований,
по 19 зр., 22 зр., 23 зр., 25 зр., 28 зр.
и 32 зр. штука.

Обруси и сервети

М. Пашкевича въ Руди гарні и дуже
такій.

Полотна господарскій

івѣль бѣлій и шарпі смрт
по 7 зр., 7 зр. 50 кр., 9 зр., 10 зр., 10
до 13 зр. штука.

Зегельтихи, дредлихи, окс-
форди андріховскій.

Рускій матерій вояній
зъ Жаби, Косова и Гусини, отпо-
відний на елегантній портфель або на по-
крыть мебельній и т. п.

І. КЛЕБОВИЧА

въ Мазури, почта и станиця же-
лѣзницѣ въ Выгодѣ (коло Долини)
виробле воякі улівъ, які кто за-
можить, рамовій, сподовій, футро-
ваний и нефутрований, підля най-
новѣйшої конструкції и висылає
якъ наїспѣйшійше и найточнійше
зъ станиції желѣзницѣ въ Вы-
годѣ по зложеню съ гори 1/3 ча-
сти належитості.

Цѣна одного улія 2 зр. 60

кр. Для ляготи дешево, бо вѣ-
сті варстата має богатій за-
пасы матеріалу и зручній силы
робочій.

1027 (6—8)

„Скошений цвѣтъ“

образокъ зъ галицкого житя

Василя Барвінка.

Цѣна 1 зр., съ пересылкою
1 зр. 20 кр.

Достати можна въ адми-
ністрації „Дѣла“ або въ
книгарнії Ставронігії скій.

Артикулы для фольварківъ:

1039 3.12

Perlmoos-
Portland,
utrzymuje
na skladzie
litylko
ARNOLD WEBNER
we
Lwowie

Торговля товаромъ коренніхъ

КАРОЛЯ БАЛЛАБАНА
у Львовѣ, улиця Галицка, ч. 23.

поручаетъ

при надходящихъ святыхъ кромъ зовѣмъ свѣжихъ товаромъ
коренніхъ, овочівъ полудневыхъ, винъ и пр.

ДРОЖДЖЪ ПРАСОВАНІЙ

одинокій певній и нешибаючій въ закис